

На Георги Николов и Димитър Кунчев,
без които нямаше да съм това, което съм.
От Евгения.

© ИЗДАТЕЛСТВО РИБКА, 2013
Всички права запазени.

Автор: Катя Антонова
Илюстрации и графично оформление: Евгения Николова

ISBN 978-619-7131-17-8

Рибка и началото на една незабравима история

Забелязали ли сте, че всяка история има начало и край? Дори и най-кратката. И повечето хора с нетърпение чакат да разберат края, да видят как завършва всичко. Но аз лично намирам това отношение за доста несправедливо към средната част на историята. Защото вярвам, че там е най-интересното и забавното! Както при онези бисквити, които са слепени по две и по средата има крем – в повечето случаи си заслужава да ги изядеш само заради крема, а понякога даже изобщо не си заслужава да ги ядеш, а само да изчоплиш вкусното по средата им.

И така. Понеже вярвам, че най-интересното е по средата и защото ям слепени бисквитки заради крема между тях, ще ви разкажа една история, която има по-малко начало и край, но много повече по средата.

Историята започва с едно симпатично 6-годишно момченце на име Антон. Той обожаваше да си бърка в носа, но само когато беше сам в стаята си и когато беше сигурен, че вратата на стаята е заключена отвътре.

Та, беше един октомврийски следобед и Антон беше сам в стаята си, а вратата беше заключена отвътре, когато той чу тънко мяукане да идва от улицата. Антон веднага заряза заниманието си и хукна към вратата. Там стоеше и го гледаше с кръглите си очи неговата мечта – пухкаво, бяло, сладко и добронамерено малко коте.

– О, Дядо Коледа, ти си върхът! – каза Антон и погледна с благодарност към небето.

Нищо че беше октомври. Всяко дете знае, че когато пред вратата му се появи мечтан подарък, това е дело на Дядо Коледа.

На Антон, разбира се, му се наложи да преговаря с родителите си дали подаръкът може да остане. И след като Антон обеща да се грижи изцяло за котето, на котето бе официално разрешено да остане.

„Нашите са свестни“ – помисли си Антон и ги заобича още повече.

Историята може би щеше да свърши тук, ако Антон не беше решил да кръсти котето Рибка! Но той го направи...

Рибка се оказа момче. Но изобщо не беше буен, а по-скоро спокоен. А и много специален! Още от съвсем малък той реши да научи езика на хората, за да си говори с Антон, особено вечер, преди да заспят.

Времето минаваше, Рибка растеше и порасна толкова, че като се изправеше на задните си лапи, можеше да види какво прави Антон на бюрото си. Тогава Рибка реши да създаде семейство – с жена, деца и всичко останало, както си му е редът.

И така, в едно слънчево пролетно утро Рибка излезе да се поразходи по улицата пред къщата на Антон. Просто хей така, да се покаже какъв е хубавец! А той наистина беше хубавец: със снежнобяла козина, големи зелени очи и много пухкава опашка. А и всичките му зъби си бяха на мястото.

Котаранките от квартала бързо го забелязаха и се втурнаха една през друга да се запознаят с него. Всички му се умилкваха и подмазваха, цупеха устни и пърхаха с мигли, докато Рибка не се представи:

– Приятно ми е, дами, аз съм Рибка!

Котките принаха да се смеят. И смехът им прониза Рибка право в сърцето.

– Ха-ха-ха! Как може да се казваш Рибка? Това е толкова глупаво! – подиграваха му се те.

– Че защо да е глупаво? – попита обидено Рибка.

– Как защо! Кръстили са те на храна, която ядем. Познаваш ли човек на име Мусака?

– Или Филия? – допълни друга котка.

– Или Супа? – подвикна трета.

Когато се прибра у дома, Рибка поиска бързо да говори с Антон.

- Как си могъл да ме кръстиш Рибка?
- Звучно е и лесно за запомняне. Освен това е оригинално – обясни Антон.
- Заради това име няма да си намеря жена. Всички ми се подиграват. Що за котка би се омъжила за котка, която се казва Рибка!

Антон гледаше приятеля си в очите и макар че котките не плачат със сълзи, погледът на Рибка плачеше като човек. Антон се почувства много виновен, че е избрал толкова неподходящо име, но не го беше направил от лошо, напротив – искаше котаракът му да се отличава с името си. Как да предположи, че котките нямат чувство за хумор? Е, хубаво или лошо, нямаше връщане назад – името си е име и си остава едно и също през целия живот. Антон погали котарака по главата, но Рибка се скри под леглото и цял ден не излезе.

На следващия ден Рибка изчезна. Къде ли не го търсиха, но никъде го нямаше. Антон плака ли плака, но от приятеля му нямаше и следа. Всъщност Рибка не беше толкова сърдит на Антон, просто разбра, че в този квартал няма свестни котки и никой няма да забележи качествата му, защото всички ще са заети да се подиграват на името му. Но Рибка знаеше, че по света има всякакви хора и още по-всякакви котки – няма как сред всички тях да не намери добра, интелигентна, красива и подходяща за него. Затова Рибка реши да потърси любовта другаде.

И така, той тръгна.
Шмугна се в нощта тихо като сянка.